

МАЛДОРОР

по „Песните на Малдорор“
от Лотреамон
в превод на Стефан Гечев
сценична версия Ани Васева
режисьор Ани Васева
теория Боян Манчев
графичен дизайн Георги Шаров

моноспектакъл на Леонид Йовчев

Песните на Малдорор, легендарна за авангардите от последния век творба, публикувана през 1869 под псевдонима граф гръо Лотреамон от енигматичния Изидор Дюкас (една година преди смъртта му на 24-годишна възраст) и преоткрита половин век по-късно от сюрреалистите, е измежду тайните и явни обсеии на *Метеор* от самото начало на съществуването на групата.

Макабрени халюцинации на Лотреамон не само са обитавани от всевъзможни наследени от романтичния репертоар призрци – мрачни герои, странни създания, хибридни чудовища, развихрили се стихии – но и въвеждат една нова идея за поетическия език, напрегнат между автентичност и изкуственост, между искреност и ирония. Така Лотреамон разтваря хоризонта на един свят на безкрайна възможност (на въображението), за да го затвори само няколко месеца по-късно с разяждащата автопародия на „Поезии“.

Тази нова форма на поетическия език, както и неговия граматически потенциал, са от особен интерес за работата на *Метеор*. Ето защо Малдорор е спектакъл, съсредоточен на първо място върху текста: спектакъл, основан на последователна и задълбочена работа върху граматиката на движението и вокалната партитура, за да възплъти тревожните фантазии на Лотреамон, трансформирайки ги в съвременна театрална творба.

Така, продължавайки експериментите в разработвания от групата жанр на *театралната оратория*, *Метеор* си поставя за цел да изследва възможностите на един *литературен* или *поетически театър*, противопоставен както на сценичното четене, така и на сценичната адаптация. Чрез физическата техническа мобилизация на текста-материал литературният театър се опитва да изведе потенциала на езика на литературната фикция на същото ниво на трансформативна интензивност, което театърът на миналия век се опитва да постигне, обратно, чрез преодоляването на езика, фабулата и репрезентацията.

Поетически театър отвъд машинарията на конфликта, катастрофата и катарзиса.

Кошмарният свят на *Малдорор* като преобърнат свят на насладата.

Чудовищата са осъществени желания.

Спектакълът е осъществен с любезното съдействие на Френски институт, София, галерия „Етюд“ и Галина Борисова.

Парадоксите на Малдорор

Защо Малдорор?

Изправен сам срещу света, сам срещу човека, Малдорор е герой на противостоеенето.

Светът не е сцена, а непреходима обценност. Малдорор е героят, който пресича тази обценна сцена на противоположност.

Малдорор е сам срещу света, сам срещу човека; той е и сам с езика. Мрачен виртуоз на реториката, неуморим рицар на синтаксиса и корсар на парадокса, той отвръща езика от пътя му с демонишно лукавство, приписвайки му фантастични спомени, болна памет и издевателско въображение.

Малдорор броди из града, рее се из пустошта, пори океана: амфибия, изверг, любовник на акулата и октопода; той вестни апокалипсис, но и изобретява небивали възможности за свят. Малдорор е сукуба, която приема като демони гръди форми на живот.

Малдорор е амфибия.

Дали хибридно същество е напечен разрез на метаморфозата, неин стоп-кадър, или чудо на противотехниката, тоест резултат на постоянна съпротива и устояване в една непрозрачна за наследените техники среда?

Актуална възможност или утопия е изграждането чрез последователни, консистентни и постоянни противотехники? Ето, тази възможна утопия е хоризонтът на нашия пръв въпрос относно Малдорор. Той е също така и пръв въпрос относно театралната техника, относно противотехниката на устояването в Другото на театъра като Друго на човешкото.

Излаз от човешкото, Малдорор е герой на тъмната страна на театъра.

Боян Манчев и Ани Васева

„Неотдавна видях пак морето, качен на палубата на кораб и спомените ми бяха така живи, сякаш бях го напуснал вчера. О, октопод с копrienен поглед! Ти, чиято душа е неделима от моята, ти – най-красив от обитателите на земното кълбо, който управляваш цял сарай от четиристотин смукала; ти, у когото обитават благородно, като в естествено седалище, по общо съгласие и свързаност божествени прелести, защо не си сега с мене, долепил живачния си корем до алуминиевите ми гърди, да седнем двамата на някоя крайбрежна скала, за да наблюдаваме гледката, която аз обожавам.“

из „Песните на Малдорор“

Метеор е група съмишленици с непостоянен състав, която работи със сценични, визуални и текстови художествени и критически форми. Освен Ани Васева (автор, режисьор, теоретик, костюмограф и сценограф), Боян Манчев (автор, граматург, теоретик), Леонид Йовчев (актьор, съавтор) и Георги Шаров (графичен дизайнер, сценограф, фотограф, и музикант), сред активните участници в работния процес на *Метеор* в различни периоди са актьорите Петър Генков и Галя Костадинова, художничката и сценографка Аглика Терзиева, костюмографката Майтия Цибулка, музикантите Нино Тиберио Гомес, Яна Манчева и гр.

Между създадените под режисурата на Ани Васева представления на *Метеор* са „S“ (2010), „Пиеса за умирање“ (2010), „Франкенщайн“ (2011), „Всичкоядецът“ (2012), „Фаетон: Изверги“ (2013), „Пиеса за теб“ (2014), „Червената планета“ (2015) и радиопиесата „Болен“ (2010).